

A close-up, profile view of a woman's face, looking slightly to the left. She is wearing a crown made of green leaves and gold chains with blue and red beads. Her hair is dark and pulled back. The lighting is dramatic, highlighting her features against a dark background.

KATE QUINN JANIE CHANG

Roman nominalizat
la Goodreads
Choice Awards 2024
pentru cea mai bună carte
de ficțiune istorică

COROANA PHOENIX

TRADUCERE DE CARMEN ION

CORINT
FICTION

KATE QUINN
JANIE CHANG

COROANA PHOENIX

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

CORINT
FICTION

Pentru Stephen și Geoffrey

PROLOG

Vara anului 1911

Londra

„Un trandafir, oricum i-ai spune”, cită cineva, și Alice Eastwood se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap. La naiba cu citatele din Shakespeare despre flori, mereu preluate din *Romeo și Julieta*. Preferatul ei era un alt citat, din *Iulius Cezar*: „Natura trebuie să se supună necesității.”

Pentru că Mama Natură era carnivoră: devora tot ce poftea atunci când foamea o împingea de la spate. Iar Alice simțea asta până în măduva oaselor din ziua aceea, cu cinci ani în urmă, când pământul se scuturase și un oraș se frânăsese în două.

— Înțeleg că ați făcut un adevărat pelerinaj prin grădinile și serele din Europa, domnișoară Eastwood! Aveți de gând să reveniți curând la San Francisco?

Întrebarea îi era adresată de directorul Kew Gardens, Grădina Botanică Regală, care o conducea pe Alice spre Casa cu Palmieri, înfășurată în straturi mari de sticlă precum un tort de nuntă din cristal.

— Am auzit că ați fost invitată să vă reluați funcția de director al Departamentului de Botanică de la Academia de Științe din California.

— Nu încă.

Știa însă că invitația de a reface ierbarul pierdut avea să vină. Încă nu se decisese dacă să o accepte sau nu, așa că iuți pasul pentru a scăpa atât de întrebare, cât și de însoțitor. Avea încă vigoarea necesară pentru a-și asuma această sarcină, nu încăpea îndoială – chiar dacă împlinise cincizeci și doi de ani, vârsta nu o încetinise: Alice Eastwood era întotdeauna prima la locul acțiunii, indiferent dacă era vorba să urce pe un munte din California pentru a cerceta un câmp de maci, să se arunce în șaua unui catâr pentru o expediție în Munții Stâncoși sau doar să facă o plimbare pe aleile cu pietriș greblat din niște grădini convenționale.

Nu, vigoarea nu îi lipsea, dar inima nu îi dădea ghes. Să pună iar piciorul pe pământul din San Francisco, după tot ce se întâmplase?

Directorul se grăbi să o ajungă din urmă, gâfâind ușor.

— Am înțeles că ierbarul Academiei a fost distrus în cutremurul din 1906, nu-i așa? Ce pierdere pentru știință!

— Da, răspunse Alice scurt, studiind Casa cu Palmieri ca pe o mostră cu ghimpi, pe care trebuia s-o smulgă din pământ fără mănuși de lucru.

Avea ceva cu serele (refuza să definească senzația drept frică) din acea zi din 1906, însă, cum nu puteai fi botanist și să ai ceva cu serele, își înăbuși fără milă senzația și continuă să înainteze. Ah – mirosul vegetației, al aerului cald, al frunzelor de ferigă! Viață pură. Soarele își trimitea razele scânteietoare prin acoperișul din sticlă, potecile șerpuiau pe sub palmierii umbroși, și i se păru că simte un parfum vag de orhidee.

— Știu că aveți un exemplar de *Encephalartos altensteinii* și aș dori să-l văd...

— Da, să o luăm pe aici. Sper să reușesc cândva să pun mâna pe un *Epiphyllum oxypetalum*, dar...

— O Regină a nopții?

Alice nu se abătea decât rareori de la denumirile științifice – i se părea un gest nepoliticos, ca și cum te-ai fi adresat unei femei folosindu-i porecla atunci când nu îi fuseseși prezentat formal –, dar *Epiphyllum oxypetalum* era specială și merita o excepție.

— Da!

Directorul Grădinii Botanice Regale se luminează la față și se trase de favoriți.

— N-am avut până acum norocul să văd un asemenea exemplar, și cu atât mai puțin unul în floare. Cam dificil, din moment ce nu înflorește decât o noapte, nu-i așa?

— Eu am avut ocazia să văd un exemplar înflorit.

Alice revăzu cu ochii minții scena: un mugur alb, exotic, care se deschidea lent într-o încăpere întunecoasă, dând impresia că își revarsă propria lumină, emanând un parfum îmbătător, inefabil. Își aminti cum atinsese cu degete tremurânde una dintre petalele desăvârșite, își aminti privirea femeilor din jurul ei. Patru femei nici că se putea mai diferite, unite într-un sentiment măreț, extraordinar, de venerație la vederea miracolului acelei flori. Cuvântul „miracol” nu păruse deloc deplasat după câte înduraseră.

— Unde ați văzut...?

— Oh, a fost în urmă cu mult timp, răspunse Alice în timp ce răsucea pe degete lupa prinsă pe același lăntșor cu ochelarii.

O duse la ochi pentru a examina o pată de pe o frunză de palmier.

— Haideți mai bine să vedem acel exemplar de *Encephalartos altensteinii*.

Mai târziu, după ce își luase la revedere de la o duzină de botaniști cărora le fusese prezentată și făcuseră schimb

de adrese de corespondență („Știu că sunteți interesată de genul *Genista*, domnișoară Eastwood, și vă voi trimite bucuroș câteva mostre!”), Alice străbătu peluza din fața Casei cu Palmieri ținându-și cu mâna pălăria împodobită cu flori pentru a nu fi smulsă de vântul vărat. Pălăria fusese brodată la Paris de o cusătoreasă iscusită de la atelierul Callot Soeurs și era singura concesie minoră făcută modei de o femeie care prefera să poarte asupra ei mai curând o presă de flori decât o poșetă de catifea. Continuă să înainteze la fel de energic pe cărare, însă fără să fi găsit încă răspunsul la întrebarea: „Vă veți întoarce la San Francisco?”

Dădu de o bancă și se așeză, luă un ziar uitat acolo și-și făcu vânt cu el. Ulterior avea să se mire de cât de întâmplător fusese totul: ea nu citea niciodată știrile mondene, așa că la fel de bine s-ar fi putut ca articolul să nu-i cadă sub ochi. Numai că ziarul abandonat zăcea îndoit la una din acele rubrici mondene care deborda de entuziasm, relatând cu lux de amănunte la ce bal luase parte Lady Cutărică într-o rochie verde pal din crep satin, cu guler din opt șiraguri de perle, sau ce fiică de lord se măritase într-un nor de muselină și dantelă Valenciennes... Dar nu descrierea unei rochii sau a unui bal fusese cea care atrăsese atenția lui Alice în acea dimineață senină de vară.

... phoenicși sculptați din pietre de jad rare, alb cu albastru...

... cincizeci și șapte de safire și patru mii de perle...

... fluturi modelați din pene de pescăruși albaștri...

... flori de Regina nopții din fildeș sculptat...

Așa se face că se pomeni că citește, cu degetele atât de încheștate pe hârtia de ziar, încât o mototoli în strânsoarea ei. Citi de două, de trei ori, și mâinile îi tremură. Într-un

târziu, puse ziarul deoparte și se holbă în gol la copiii care își rostogoleau cercurile și la femeile care se plimbau în rochiile lor de vară din muselină. În loc de straturi de trandafiri roșii văzu un zid de flăcări, iar în loc de ciripit de păsări auzi zgomot cristalin de sticlă spartă.

Se ridică în picioare fără să se obosească să găsească o scuză politicoasă în timp ce se apropia de primul gentleman cu joben care trecea în grabă prin fața băncii ei.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu cunosc deloc Londra. Unde ar trebui să merg ca să trimit o telegramă în America?

Bărbatul o ținutui descumpănit înainte de a da din mână într-o direcție oarecare, iar Alice nu îl putu învinui. Era scaldată într-o sudoare rece, albă la față și tremura – ea, Alice Eastwood, care nu tremurase atunci când se cățăraseră pe o balustradă până la etajul al șaselea, deasupra unui atrium sfărâmat, în vechea Academie californiană în ruine, care răsese când aproape că fusese măturată de forța cascadei de la Gulch Cataract, reușind să iasă din râu cu o mână de mostre de plante ude.

Alice Eastwood înspăimântată?

„Foarte”, își zise ieșind în grabă din Grădinile Kew și formulând deja în minte textul telegramei. Trei telegrame, de fapt. Una pe care s-o trimită la New York, alta la Buenos Aires și cea din urmă la Paris..., dar toate care să înceapă cu aceleași trei cuvinte.

Actul I

Capitolul 1

4 aprilie 1906

*Treisprezece zile, paisprezece ore și cincizeci și două
de minute înainte de cutremurul din San Francisco*

Colivia începuse să cârâie și să vibreze cu indignare pe banchetă, așa că Gemma Garland săltă păturica aruncată peste ea și vorbește cu ochii ațintiți în jos.

— Potolește-te! Mai avem puțin și ajungem.

Femeia care tocmai se așezase vizavi de ea îi aruncă o privire cu subînțeles, dar Gemma călătorise tocmai de la New York, într-un compartiment de clasa a treia, și se simțea murdară, frântă de oboseală și bătrână, deși nu avea decât treizeci și doi de ani, așa că depășise cu mult etapa în care îi păsa de privirile critice. Cu atât mai puțin de *privirile* unor guvernante scorțoase cu fețe uscățive, îmbrăcate în haine din doc bleumarin și purtând pe cap toci gri șobolan. Femei ca astea îi aruncaseră *priviri* piezișe de când avea doisprezece ani.

— Ce zi rece, roști într-un final femeia.

Trecuse din compartiment în compartiment cu un vraf de pliante în mână, și Gemma presimțea deja încotro se îndrepta conversația.

— Mergi la San Francisco, nu-i așa?

„Nici vorbă”, îi veni Gemmei să răspundă. „Intenționez să îmi continui drumul până ce dăm direct în golf.” Ce

Dumnezeu, doar dincolo de San Francisco spre vest nu mai era nimic!

— Da, se mulțumi să îngaime, neavând vlagă pentru un răspuns acid.

Trenul traversa deja în viteză periferia orașului și nu mai avea de suportat mult timp duhoarea de țigară din compartiment, și nici pe ocupanții săi.

— Da, cobor la San Francisco, repetă ea.

— Un loc uitat de Dumnezeu, țâțâi femeia. Putred de păcate și depravare. Plin de târfe sulemenite, chinezi păgâni și milionari ticăloși.

„Un loc tocmai bun pentru noi”, și-o imaginează Gemma râzând pe prietena ei cea mai bună, Nellie. Cam asta era de fapt și ideea din prima scrisoare trimisă de Nellie din San Francisco. *E un oraș plin de viață. San Francisco a făcut avere și acum ține cu tot dinadinsul să se șlefuiască. Galerii de artă, teatre, conace... ca să nu mai vorbim că sunt o grămadă de bărbați bogăți care zac peste tot ca niște bulgări de aur ce abia așteaptă să fie descoperiți.*

— Sper să nu rămâi prea mult aici, dragă, continuă femeia așezată pe bancheta de vizavi. Este o cloacă a Vestului menită pieirii, ca să știi. Așa a prezis Prințul Benjamin.

— Mmm, mormăi Gemma.

Se feri să întrebe cine era Prințul Benjamin, deși bănuia că n-avea cum să scape de explicații.

— E patriarhul Gardienilor Misionari de la Casa lui David, spuse femeia. Din Benton Harbor, Michigan.

— Serios? Din Benton Harbor, Michigan?

„Așa se explică toca gri șobolan”, își zise Gemma.

— Patriarhul însuși m-a trimis aici. Ca să-i previn pe oamenii din San Francisco să renunțe să meargă pe calea viciilor...

Era clar, nimic nu avea să o împiedice pe femeie să turuie mai departe, așa că Gemma recurse la talentul ei actoresc: își propti bărbia în palmă și se prefăcu fascinată în timp ce căsca ochii atât de mari, încât aproape că pocniră, cu inocența unei priviri de păpușă. Era aceeași expresie pe care o aborda întotdeauna atunci când juca rolul Olympiei din opera *Povestirile lui Hoffmann* înainte de a se lansa în interpretarea „Cântecului păpușii”, producând ropote de aplauze.

— ... căci dacă nu vor renunța la păcatele lor dezgustătoare, Dumnezeu va abate foc și cutremur asupra lor, își încheie, în fine, perorația femeia. Și asta peste mai puțin de o lună.

— Dumnezeule mare, foc și cutremur.

Cu ochii căscați în continuare.

— Unul din două n-ar fi de ajuns?

— Dacă nu se vor căi, până în mai pământul se va despica sub picioarele lor ce se îndreaptă drept spre iad!

— Ce noroc pe capul meu că nu voi rămâne în oraș decât până la sfârșitul lui aprilie, murmură Gemma.

Gardiana Misionară o examinează de sus până jos cu un aer aprobator la vederea compleului simplu de călătorie în nuanța ceții londoneze, cu panglică neagră ca smoala.

— Mergi în vizită la rude, dragă? Sper că nu o nenorocire te-a adus aici.

— Dimpotrivă, am venit ca să îmi fac debutul.

— Debutul? clipi din ochi Gardiana Misionară. Ce debut? În societate?

— Oh, nu.

Gemma era conștientă că tenul ei își păstrase frăgezimea de piersică și că părul blond cânepiu ca grâul de Nebraska încă nu avea nevoie de vopsea, dar nimeni nu putea face greșeala de a o confunda cu o puștoaică de optsprezece ani.

— Debutul pe scenă! Sunt cântăreață de operă.

Femeia se trase în spate, ca mușcată de viperă, și Gemma îi aruncă cel mai larg și mai strălucitor zâmbet al ei.

— Peste două săptămâni îmi fac debutul cu compania itinerantă Metropolitan Opera, pe scena de la Grand Opera House – în *Carmen* de Bizet, alături de marele Caruso.

Și, slavă Domnului, asta închise gura Gardienei Misionare, care lăsă să-i cadă zgomotos o broșură religioasă pe banchetă și se mută în următorul compartiment bombănind furioasă.

„Nu-i tocmai adevărat totuși, nu-i așa?” dădu glas în șoaptă gândurilor sale Gemma, care avea acum tot compartimentul doar pentru sine. „Nu o să-ți faci debutul *fix* în fața lui Caruso.”

— Dar pe aproape, rosti ea cu voce tare de această dată, luând broșura în mână.

La urma urmei, avea să-și facă *realmente* debutul; care avea să se producă *realmente* la compania itinerantă Metropolitan Opera; *realmente* în *Carmen*; și în fața lui Caruso, care urma să-și avânte *realmente* vocea glorioasă de tenor pe deasupra reflectoarelor spre ea... și spre restul membrilor corului, căci acolo avea să-și facă Gemma *realmente* marele debut. Vârâtă într-un corsaj de lucrătoare la fabrica de țigarete și în niște fuste spaniole foșnitoare. Cu puțin noroc, poate că avea să-și etaleze jocul actoricesc în scena din tavernă, eventual să-și agite evantaiul în fața unui toreador.

„Totuși voi fi cu Metropolitan Opera”, își zise Gemma. „Cu Caruso pe aceeași scenă.” Dar, vai, în cor. Nu tocmai locul unde și-ar dori să fie o femeie de treizeci și doi de ani care nu mai era o puștoaică. Care ajunsese la vârsta la care vocea ei atinge apogeul, când putea da totul cântând... Și

care sperase că depășise faza de figurantă printre celelalte lucrătoare la fabrica de țigarete.

— Dar la anul pe vremea asta o să reușesc, rosti ea cu voce tare în compartimentul gol, adoptând tonul de oțel al directoarei de la Red Hook, unicul orfelinat din Nebraska.

Era perfect conștientă de faptul că *oțelirea* nu i se potrivea în chip natural – așa se întâmpla atunci când creșteai la o fermă cu vaci, cu câmpii și biserici cu turle albe de jur împrejur, ca să nu mai vorbim de părinți care te educaseră în credința că bunătatea și generozitatea față de toți ceilalți îți garantau o viață bună. Dar când avea paisprezece ani, ferma și vacile și părinții dispăruseră, Gemma ajunsese la orfelinat și înțelesese cât de greșite fuseseră acele prime lecții de viață. Adevărul era foarte simplu, și anume că singurul om pe care se putea baza o femeie era ea însăși, așa că ar face bine să privească lucrurile cu pragmatism, pentru că altfel avea să sfârșească singură pe lume, umilită și falită.

Închise ochii strângând tare din pleoape pentru a alunga acel gând înaintea să se îndrepte spre ultimele săptămâni oribile din New York, și se apucă să răfoiască broșura de la Gardiana Misionară, cu ilustrațiile sale macabre. (Furtuni cu trăsnete, vâlvățai, crăpături în pământ ce se căscau pentru a-i înghiți pe păcătoșii din San Francisco, care țipau de groază). Un nou început, asta era tot ce îi trebuia.

Și o mică vacanță. Caruso și restul companiei erau pe drumuri și nu aveau să sosească la San Francisco decât peste două săptămâni. *Sunt trimisă să o înlocuiesc pe o soprană din cor care a părăsit trupa după spectacolele din Kansas City; a fugit ca să se mărite cu iubitul ei*, asta îi scrisese Gemma lui Nellie în urmă cu câteva săptămâni. *O să mă alătur trupei la San Francisco și-mi voi face debutul în Carmen. Am auzit că premiera va avea loc în fața creimei societății din*

San Francisco. (Dar are San Francisco crema sa? Sigur că da, cum altfel și-ar putea permite onorariul lui Caruso?) În fine, ce vreau să zic este că m-am gândit să vin mai devreme. Nu te-am văzut de aproape un an și, sinceră să fiu, simt nevoia unei doze de optimism nezdruncinat. Nici nu-ți imaginezi, Nell, prin ce situații oribile am trecut în ultima vreme. Chiar am nevoie de optimismul tău. Am nevoie de tine.

Draga de Nellie nu obișnuia să-i scrie foarte des, iar uneori era nevoită să aștepte săptămâni în șir, dacă nu luni bune, până primea o scrisoare, atunci când dispărea brusc, prea ocupată cu o nouă pasiune sau cu un nou proiect, însă la *acea* scrisoare îi răspunsese imediat. Evident, reacționase așa pentru că, oricât de împrăștiată și dezorganizată era cea mai veche prietenă a ei, simțea disperarea din tonul gândurilor așternute pe hârtie de Gemma. *Urcă în primul tren spre San Francisco și vino să stai la mine cât timp îl aștepți pe Caruso, țărăncuțo, îi răspunsese Nellie cu scrisul ei neciteț. Nu știu ce ți-a mers prost în ultima vreme, dar îți promit că vom rezolva totul. Am închiriat o cameră pe Taylor Street de pe Dealul Nob; va fi ca pe vremuri în Bronx, când abia făcuserăm ochi și ne cuibăream una într-alta. Doar cu mai puțini gândaci de bucătărie!*

Gemma zâmbi amintindu-și de apartamentul sordid, cu apă rece, unde se cunoscuseră ele două. Nellie avea șaisprezece ani și era o brunetă înaltă și osoasă care își vântura caietul de desene și mănunchiul de pensule în timp ce arunca cu vorbe precum „cubism” și „perspectivă” ca pe niște împunsături cu coatele ei ascuțite. Gemma era doar Sally Gunderson, în vârstă de nouăsprezece ani, ieșită de un an din orfelinat și înspăimântată la gândul că nu va putea da lovitura în New York cu corzile ei vocale, chiar dacă puteau atinge note care aproape că smulgeau turlele bisericii

din Red Hook, dar și mai înfricoșată de perspectiva de a-și petrece toată viața ca servitoare cu bățături de lăptăreasă, de a dormi pe o scândură în beci și de a fi bătută cu cureaua atunci când nu lucra suficient de repede. Când se întâlniseră în acel apartament plin de gândaci din Bronx, ea și Nellie se măsuraseră din priviri, amândouă încercând din răspuț să facă o figură de femeie trecută prin viață, și nu de fată speriată, iar Nellie fusese cea care izbucnise în răs.

— N-am nici cea mai vagă idee ce o să fac mai departe, mărturisise ea cu un rânjet molipsitor. Și cred că nici tu n-ai, țărăncuțo. Un lucru însă știu cu siguranță: că trebuie să ne schimbăm numele, căci cine ia în serios într-un oraș ca ăsta o *Nellie Doyle* și o *Sally Gunderson*?

Și-și aleseseră pe loc numele – fiecare pentru cealaltă, chiar dacă și acum, după atâția ani, încă își spuneau una alteia *Sally* și *Nell*.

„Oh, Nell”, își zise acum Gemma, „ce m-aș face fără tine?” Nu fusese în stare să-i scrie despre neplăcerile care o obligaseră să plece din New York (țipetele și privirile disprețuitoare și rușinea, nu, nu te mai gândi acum la asta), dar avea să-i spună totul atunci când se vor afla față în față. Nellie avea s-o înțeleagă. Era singurul om care nu se supunea regulii generale că toată lumea te lasă, în final, de izbeliște.

Cu un scrâșnet zgomotos de roți, trenul începu să încetinească. Gemma împături în grabă broșura de la Gardiana Misionară și o vârî printre barele coliviei.

— Distracție plăcută! îi ură ea lui Toscanini în timp ce acoperea la loc colivia și își lua geanta, pentru că tocmai ajunsese.

Fiecare oraș are propria stare de spirit. După câte călătorii făcuse de-a lungul anilor cu diferite trupe de operă, Gemma ajunsese la concluzia fermă că New York era cinic, Chicago

energic, Red Hook adormit... Starea de spirit pe care o percepu la marele oraș auriu de pe Coasta de Vest în timp ce stătea pe peronul gării și își scutura scrumul de țigară de pe tivul fustei, inhalând mirosurile de sare de mare, bălegar de cal și fum, fu aceea de *veselie*. Fiecare persoană din mulțime părea să se grăbească să ajungă undeva și se manifesta zgomotos și exuberant. Hainele pe care le purtau erau un amestec pitoresc: tunici închise cu bumbi pentru chinezi, basmale cu motive țipătoare la gâturile marinarilor, șaluri cu ciucuri răsucite pe umerii prostituatelor care își croiau drum către docuri. Și muzica – urechea ei antrenată prinse imediat sunetele. Un cântec marinăresc zbierat dintr-un bar aflat la câteva uși mai jos... Un cântec de leagăn în cheie minoră fredonat de o femeie care împingea grăbită un cărucior de copil... „Kathleen Mavourneen” interpretat într-o armonie surprinzător de plăcută de o pereche de spălătorese care trecură pe lângă ea săltându-și coșurile.

— Căutați ceva de băut și mâncat, domnișoară? îi strigă un birjar care o văzu cum își lungeste gâtul, cercetând coada de trăsuri. Pot să vă duc la Sully's, face a mai bună bere la halbă de la sud de canal.

— La sud de canal? repetă Gemma, mirată.

— Adică la sud de Market Street, doamnă. Se zice așa fiindcă între șinele de tramvai sunt canale. Urcați și o să vă arăt...

— Nu mă interesează. Vreau să ajung în Taylor Street, spuse Gemma, turuind adresa primită de la Nellie și icnind la auzul prețului pe care i-l aruncă birjarul fără să clipească.

— În Taylor Street de pe Dealul Nob, nu de la Polul Nord!

— Atunci vă urez noroc la târșăitul valizei în sus pe Taylor Street, rânji răutăcios birjarul, iar Gemma jubilă văzând cum i se pleoștește chipul când își luă colivia într-o

mână, prinse chinga valizei cu cealaltă și porni să târască bagajul pe stradă.

Ajunse, scrâșnind din dinți și cu valiza hurducăind în spate pe pietrele de pavaj, până în apropierea intersecției străzilor Third și Mission. Dacă ar fi fost într-un spectacol de operă, un tânăr tenor galant s-ar fi oferit să-i care bagajul și până în vârful Dealului Nob ar fi cântat cu el un duet plin de pasiune, numai că în viața reală lucrurile nu se așezau la fel de elegant și frumos ca într-o operă. „Ia mai taci”, îl certă Gemma pe Toscanini, care protesta în interiorul coliviei. „Nu *ție* ți-am cerut să mă tragi în sus pe deal.” Clădirea operei se afla probabil undeva prin preajmă; văzu un afiș nou-nouț prins în piuneze pe un zid de birt, cu numele *CARUSO* caligrafiat cu grijă, și se opri ca să se uite la el cu o tresărire stăpânită de speranță. Peste tot se zăreau panouri și reclame, lipite pe părțile laterale ale clădirilor, ridicte deasupra schelelor de pe șantierele de construcții – se părea că toată lumea din San Francisco avea ceva de vândut sau cumpărat. Într-un oraș ca ăsta puteai face avere.

Un chinez în vârstă trecu în goană pe lângă Gemma împingând o cotigă și se împletici ciocnindu-se de ea când se împiedică de o piatră ieșită din pavaj. Gemma simți cum chinga valizei îi scapă din mână și reuși cu greu să o prindă pentru ca bagajul să nu se reverse pe jos. Băiatul chinez slăbuț care alerga pe lângă bărbatul vârstnic se repezi să așeze la loc valiza în timp ce o saluta cu mâna dusă la pălăria neobișnuită din fetru pe care o purta și făcea o plecăciune.

— Îmi cer scuze, doamnă, rosti el într-o engleză lipsită, în chip surprinzător, de accent. Bătrânul Kow n-a vrut să vă stea în cale. Vă cere iertare.

Urmă un șuvoi de vorbe în chineză din partea bărbatului vârstnic, care își smulsese șapca de pe cap și rămăsese

nemișcat, cu un zâmbet știrb nesigur întipărit pe față, ca și cum spera să nu se țipe la el.

— Oh, nu vă faceți griji. Străzile astea...

Gemma se întrerupse și se uită la cotigă.

— Ce-ați zice dacă v-aș angaja să-mi duceți bagajul sus pe Taylor Street?

Curând părțile căzură de acord asupra unui preț (mult mai rezonabil decât cel al birjarului), valiza și colivia fură cocoțate în cotigă, iar bătrânul înhăță mânererele și porni la drum într-un ritm neașteptat de vioi. Gemma o luă pe urmele lui, înaintând recunoscătoare, umăr la umăr, cu băiatul, care își așezase iar pălăria din fetru peste pletele negre lucioase.

— Vorbești excelent engleză, nu se putu abține ea să comenteze.

— M-am născut aici, doamnă.

Băiatul părea să aibă șaptesprezece sau optsprezece ani, avea trăsături delicate, își ținea gura strânsă într-o linie fermă și arunca priviri prudente din ochii negri ca două scuturi gemene.

— Atunci poate că-mi poți spune mai multe despre oraș, zâmbi Gemma. Ce-i domul acela mare din marmură de acolo?

— E primăria, doamnă.

Bătrânul chinez râse și mormăi ceva din spatele cotigii, dar băiatul nu păru dispus să traducă până ce Gemma nu scoase un sunet întrebător.

— Bătrânul Kow zice că primăria valorează mai mult decât bărbații dinăuntru, doamnă. Zice că sunt atât de lacomi, încât ar fi în stare să mănânce vopseaua de pe o casă.

Gemma izbucni în râs, dar se opri brusc când un automobil ca o rablă de jucărie apărură de după un colț.

— Unde e Dealul Nob, mai exact?

— Acolo unde locuiesc oamenii avuți, doamnă. În niște case mari.

Băiatul mai că se înclină la clădirile pe lângă care treceau în timp ce străzile pietruite începură să se înalțe și să suie sub picioarele lor, însă identifică prompt tot ce îi arăta Gemma.

— Aia e intrarea în Chinatown, doamnă... Ăla e steagul care flutură pe Palace Hotel...

— Am auzit că-i cel mai mare hotel din Vest.

Caruso și trupa de la Metropolitan Opera vor sta la Palace atunci când vor sosi în San Francisco. Gemma știa asta, dar ea, una, nu s-ar fi cazat acolo nici dacă și-ar fi *putut* permite. Văzuse prea multe soprane sfârșind îngropate în datorii și căzute în dizgrație pentru că prinseseră gustul vieții cu șampanie, când salariul nu le permitea decât bere la halbă. Nu, prefera să stea la Nellie, chiar dacă asta însemna să-și facă patul pe canapeaua prietenei ei.

— Cât mai avem până la Taylor Street?

Casele din lemn din cartierele mai sărace, sprijinite unele de altele ca niște amici beți, făceau lent loc conacelor din piatră încoronate de cupole aurite și împrejmuite de garduri din alamă cu țepi. Mai puțină veselie zgomotoasă, mai multe avertismente „nu călcați pe iarbă”.

— Nu mult, doamnă.

Curând, cotiga opri în fața unei clădiri din lemn cu etaj, bine îngrijită, dar pe jumătate îngropată în dealul stâncos învecinat – Nob, deși nu pe latura cea mai luxoasă a construcției. Gemma deschise geanta, încercă să nu găfâie după urcușul abrupt și numără monedele pentru băiatul chinez. „Cumpătare”, își reaminti ea examinându-și portofelul subțire, însă se pomeni oferind totuși un bacșiș generos. A fi

chibzuit era una, dar a te zgârci cu bacșișul era cu totul altceva.

— Mulțumesc, doamnă.

Băiatul chinez se înclină și-i aruncă un zâmbet strâmb care îi schimbă cu totul expresia solemnă a feței. Iar Gemma se întrebă dacă băiatul, așa cum presupusese ea, nu era în fapt o fată... La urma urmei, toate poveștile acelea de operă în care fetele se îmbrăcau în băieți trebuiau să vină de *undeva*. Însă însoțitorul ei, fie el băiat sau fată, se întorsese deja cu o mică plecăciune spre bătrân și amândoi se făcură nevăzuți în jos pe deal, împreună cu cotiga, așa că Gemma își zise că, oricum, nu era treaba ei.

În plus, ajunsese, în fine: asta era casa de pe Taylor Street unde Nellie o invitase să stea, asigurând-o că împreună „vor rezolva totul”. Prin fereastra deschisă, acoperită cu o perdea ce se unduia în vânt, răzbătea muzica de la un gramofon; era „Duetul Florilor” din *Lakmé*, acompaniat de o puternică voce de contralto. Nimeni nu veni să răspundă când ciocăni prima oară, dar la al doilea ciocănit, atât vocea, cât și gramofonul se opriră și se auzi un foșnet de pași.

— *Paeonia officinalis anemoniflora*, spuse femeia care deschise ușa.

Gemma clipi mărunț, cu colivia și valiza ținute în continuare în mâini.

— Poftim?

— Pe pălăria ta.

Femeia arătă spre pălăria gri cu boruri înguste, împodobită cu flori negre de mătase.

— Bujori. E singurul gen din familia *Paeoniaceae*. De obicei sunt roz, violet, albi, galbeni sau roșii, cel puțin așa se prezintă în natură, nu pe o pălărie. Deși, cine știe? Poate că un bujor negru tocmai înflorește acum undeva în lume.

Știința e despre lucrurile nedescoperite încă, și noi nu știm atât de multe pe cât ne-am putea închipui.

— Eu crezusem că sunt camelii, se trezi vorbind Gemma. Îmi pun mereu camelii la pălărie – știți, pentru *La Traviata*, al cărei libret are la bază *La Dame aux Camélias*.

— Oh, dar nu se poate să confunzi *Paeonia officinalis anemoniflora* cu *Camellia japonica*.

Femeia părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, cu fața încrețită de zâmbete și bronzată, ca și cum uita de obicei să-și pună pălăria peste ciuful de păr grizonant înaintea de a se aventura afară. Purta o fustă scurtă, care nu-i acoperea nici măcar vârfurile pantofilor, și o crenguță de violete proaspete îi era prinsă de cămașă.

— Alice Eastwood, zise ea întinzând mâna ferm, bărbătește.

— Gemma Garland, răspunse Gemma cu același gest. Dumneavoastră erați cea care cânta, ținând isonul ariei de la gramofon?

— Da, eu. Nu sunt cântăreață, dar îmi place să joc rolul corului atunci când încerc să rezolv o enigmă.

— Ce fel de enigmă?

Gemma intră în casă în urma domnișoarei Eastwood. O amuza conversația aceea ciudată.

— Am descoperit o floare nouă și nu sunt sigură ce este.

Domnișoara Eastwood o conduse într-un salon înțesat cu bibelouri din porțelan, fețe de masă croșetate și cu o pianină acoperită cu un șal chinezesc cu franjuri.

— Am găsit florile astea din întâmplare, la marginea unui teren viran, în drum spre serviciu.

Gemma examinează micile flori violete, presate și lipite pe o foaie groasă de hârtie așezată pe cea mai apropiată masă improvizată ticsită.

— Brumărele de câmpie. N-am idee cum li se zice în latinește, dar le știu – creșteau în pâlcuri lângă ferma alor mei din Nebraska.

— Serios?

Domnișoara Eastwood aruncă o privire radioasă în jos spre floare și se aplecă pentru a nota cu creionul, cu un scris îngrijit, sub crenguță, cuvintele „Brumărele de câmpie”.

— Mă întreb dacă floarea asta a venit tocmai din Nebraska. E uimitor cât de departe pot călători semințele purtate de vânt; ajung în cele mai neașteptate locuri. Am scris un articol despre flora de pe Dealul Nob și m-am rezumat doar la plantele pe care le vedeam zilnic îțindu-se printre pietrele de pavaj. Șaizeci și patru de specii, din care cincizeci și cinci care nu erau din California, toate ferm hotărâte să înflorească printre pietre. Viața e cu adevărat uimitoare!

— Așa e, încuviință Gemma uitându-se în jur, căutând-o din ochi pe Nellie. Dumneavoastră administrați acest stabiliment, domnișoară Eastwood?

— Nu, Doamne ferește. Am închiriat mansarda în '92. Sunt cea mai veche chiriașă.

Domnișoara Eastwood își dădu o șuviță grizonantă de pe frunte și zâmbi.

— Sunt botanistă, domnișoară Garland. Curator la Departamentul de Botanică de la Academia de Științe din California.

Gemma nu-și putu aminti dacă mai cunoscuse o botanistă. La fel de adevărat era însă și că majoritatea oamenilor nu cunoșteau cântărețe de operă – în sensul de a le fi fost prezentate, nu de a le fi văzut pe scenă în lumina reflectoarelor, ca pe un animal din grădina zoologică.

— Din moment ce locuiți aici de atâta timp, domnișoară Eastwood, poate că ați cunoscut o altă floare adusă de vânt pe Dealul Nob. Domnișoara Nellie Doyle, deși e posibil să o știți sub un alt nume.

Nellie își schimba pseudonimul artistic aproape la fel de des ca hainele, spre deosebire de Gemma, care se mulțumise să rămână *Gemma Garland* de când avea nouăsprezece ani.

— S-ar putea să-și zică Donatella Disogno (după ce flirtase cu portretistica italiană), sau Thomasina Cray (din anii de peisagistică la Hudson River School), ori Danielle LeMarq (faza impresionistă).

— Ah, da, domnișoara LeMarq. E cea care arată ca un mac californian, nu-i așa? Fragilă pe dinafară, mică buruiană viguroasă la interior.

Domnișoara Eastwood zâmbi și, pentru o clipă, Gemma avu senzația că Nellie tocmai intra săltând în încăpere în pantalonii aceia scandalosi pe care începuse să-i poarte după ce o citise pe George Sand. Dar botanista clătină din cap.

— Prietena ta a plecat. Cât să fie de atunci? Vreo șase săptămâni, cred. Locuia în camera de sub mansarda mea, dar și-a luat zborul spre alte pajiști.

Gemma simți cum zâmbetul îi pierde de pe buze.

— A lăsat noua adresă?

— Nu... În ultimele șase luni sau cam așa ceva nu prea a stat oricum pe aici. Lucra la o expoziție și tot făcea aluzie la niște lucruri importante care urmau să se întâmple. S-ar putea să fi fost și un bărbat la mijloc, adăugă cu delicatețe domnișoara Eastwood.

Tipic pentru Nellie. Deși poate că se mutase și scrisoarea prin care o anunța se pierduse. Gemma își mușcă buza,

neștiind ce să facă. Valiza ei stătea și acum pe treapta de la intrare și începea să vadă un mic puls zvâcnind în jurul lămpilor și ferestrelor din cameră, asta însemnând că o păștea o migrenă – Dumnezeu, nu *acum*. Își masă pe furiș tâmpile, însă atenția domnișoarei Eastwood fusese distrasă de colivia care își reluase zăngănitul.

— Ai o pasăre înăuntru sau este doar un mic cutremur? Gemma ridică pătura de pe colivie.

— El e Toscanini.

— Cari un dirijor celebru în bagaje?

„Dacă l-aș căra, n-aș mai cânta și acum în cor la treizeci și doi de ani”, își zise Gemma.

— Nu, e doar un peruş.

Toscanini întâmpină lumina zilei cu un cârâit și-și înfoie penele verzi cu un aer foarte supărat. Mărunțise broșura religioasă a Gardienei Misionare – bucățelele de hârtie formau o panglică perfectă în jurul stîngheii pe care stătea cocoțat.

— Bun băiat, îl laudă Gemma vârându-și un deget printre bare pentru a-l invita să se cuibărească pe încheieturi, dar Toscanini îi aruncă priviri urâte.

— Of, nu-i place să meargă cu trenul. Nici scuipătoarele.

— Nu înțeleg care e treaba cu scuipătoarele, zise domnișoara Eastwood. Și de ce bărbații par să nu le nimerească niciodată.

Cele două femei îl urmăriră pe Toscanini, care se foia în colivie și ciugulea semințe din farfurioară.

— Familia *Psittacidae*, nu-i așa? Fauna nu e specialitatea mea, dar nu e un soi de papagal? Vorbește?

— Nu, dar mă imită când fac exerciții vocale. Mă enervează că are o anvergură vocală mai mare ca a mea. Știu că

o cântăreață de operă ar trebui să călătorească însoțită de un cățeluș zgomotos, dar...

— Cântăreață de operă?

Gemma așteptă să vadă *Privirea*, aceea pe care i-o arun-case Gardiana Misionară. Privirea care spunea „Târfă”. Însă privirea botanistei era admirativă, și Gemma simți cum sufletul ei rănit la New York începe să-și revină un pic.

— Soprană, murmură ea, după care nu rezistă și cântă câteva versuri din „Duetul Florilor”, aceleași cu care domnișoara Eastwood acompaniase mai devreme muzica gramofonului.

— „*Sous le dôme épais, où le blanc jasmin...*”¹

Vocea ei se înalță, plină și caldă, și umplu încăperea de soare – Gemma simți asta și i se puse un nod în gât. Nu putuse cânta în ultimele zile din cauza călătoriei cu trenul și a pregătirilor de dinainte. După o zi sau două în care nu exersa, avea întotdeauna suspiciunea superstițioasă că vocea îi va ceda atunci când va încerca să o folosească din nou. Nu vocea cu care vorbea, ci acel instrument delicat făcut din piele și corzi vocale care îi conferea puterea de a revărsa soare într-o încăpere atunci când cânta.

Ei bine, încă nu-și pierduse puterea. După toate acele lucruri îngrozitoare petrecute la New York, încă o mai avea. Și acum se afla aici, într-un oraș nou, pregătită de un nou început.

(Totuși unde era Nellie, care îi promisese că o va aștepta cu brațele deschise?)

— Cânti foarte frumos, spuse domnișoara Eastwood, care n-avea habar de frământările Gemmei.

¹ „Sub bolta deasă, unde iasomia albă...” (în franceză, în original) (n. red.).

În clipa următoare, Toscanini se apropie cu pași șovăitori pe stinghie și consimți să-și frece capul de degetul ei, iar Gemma își înghiți nodul și mângâie cu delicatețe gâtul perușului.

— Știți cumva dacă e liberă camera prietenei mele? Și dacă aș putea să o închiriez?

CUPRINS

Prolog	7
Actul 1	
Capitolul 1	15
Capitolul 2	33
Capitolul 3	46
Capitolul 4	60
Capitolul 5	81
Capitolul 6	103
Capitolul 7	117
Capitolul 8	129
Capitolul 9	141
Capitolul 10	158
Capitolul 11	167

Capitolul 12	181
Capitolul 13	194
Capitolul 14	204
Capitolul 15	217
Capitolul 16	229
Capitolul 17	234
Capitolul 18	244
Capitolul 19	254
Capitolul 20	262
Capitolul 21	275
Capitolul 22	290
Capitolul 23	302
Capitolul 24	318
Capitolul 25	326

Antract

Capitolul 26	341
Capitolul 27	346
Capitolul 28	353

Actul II

Capitolul 29	363
Capitolul 30	375

Capitolul 31	385
Capitolul 32	391
Capitolul 33	402
Capitolul 34	416
Epilog	425
Nota autoarelor	429
Mulțumiri	443

O POVESTE PALPITANTĂ ȘI DE NEUITAT DESPRE DOUĂ FEMEI CARE ÎȘI ÎNFRUNTĂ DESTINUL ÎN CĂUTAREA DREPTĂȚII

SAN FRANCISCO, 1906. Un oraș plin de milionari și de oameni dornici de îmbogățire rapidă, în care frumusețea și ambiția pot fi la fel de periculoase ca focul.

Gemma Garland, o soprană în căutarea gloriei pierdute, și Suling Feng, o tânără brodează din Chinatown, ajung să se cunoască grație unui obiect de artă legendar – Coroana Phoenix, o bijuterie străveche, învăluită în mister.

Când un cutremur devastator lovește orașul, viețile celor două femei iau o întorsătură neașteptată, iar celebra coroană dispare fără urmă. Peste ani, o întâlnire neprevăzută și reparația tocmai în Franța a podoabei antice pierdute le vor conduce din nou pe Gemma și Suling într-o aventură plină de secrete, trădări și pasiuni interzise.

Un roman în care emoția, misterul și forța feminină se împletesc cu istoria și arta, oferind o poveste despre renaștere, prietenie și despre curajul de a-ți găsi vocea într-o lume care încearcă să ți-o reducă la tăcere.

„O propunere irezistibilă. O soprană talentată. O tânără brodează chinezoaică foarte pricepută, care duce o viață dublă. [...] Coroana legendară a unei împărătese. Devastatorul cutremur din San Francisco din anul 1906 și incendiul letal ce i-a urmat. Două strălucite autoare – Kate Quinn și Janie Chang – reușesc să unească aceste fire într-o captivantă și unitară capodoperă de ficțiune istorică și de suspans: povestea unor femei care se ridică de la periferia societății, pentru a-și revendica locul binemeritat în lume.

Nu am putut să las din mână acest roman triumfător.”

MARIE BENEDICT, una din autoarele romanului *Secretul bibliotecarei*,
bestseller *The New York Times*

CORINT
FICTION

Partener media:

#FEMEIA
www.revista-femeia.ro

ISBN: 978-630-361-127-3

9 786303 611273

www.edituracorint.ro